

РЕШЕНИЕ

№ 4997

гр. София, 21.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 20.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **11028** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145–178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.10а от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Н. Р., гражданин на А., [дата на раждане] в [населено място] (Т.), срещу Отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване – вид „С“, постановен от А. З., завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в И. на 16.11.2022г.

В жалбата се твърди, че административният акт е незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон, процесуалните правила и несъобразяване с целите на закона по смисъла на чл.146, т.3, т.4 и т. от АПК. Към молбата за виза били приложени всички необходими документи съгласно Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (по-долу – Наредбата), включително покана-декларация от канешо лице. Целта на жалбоподателката била да бъде заедно със своето семейство – „посещение на близък роднина“. Голословно било казаното в отказа за „основателни съмнения за миграционен риск“. Не били обсъдени в отказа обстоятелствата, че чужденката разполага, видно от банково извлечение, със средства за престой в България и за връщане в държавата си на произход. Не можело да се приеме, че съществува дори минимална възможност от миграционен риск. Не била посочена в отказа конкретна хипотеза на чл.10, ал.1, т.24 от ЗЧРБ, което ограничавало ефективното упражняване на правото на защита на чужденката. Административният орган имал възможността да постави конкретни въпроси и да изисква доказателства за

изясняване на фактичката обстановка. Тъй като не го сторил, основанието за отказа се явявало бездействието на органа, с което било нарушено служебното начало. Не били изложени фактически мотиви на отказа, същият не отговарял на изискванията на чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Претендират се разноси. В съдебно заседание пълномощникът на жалбоподателката, адв.В., изтъква, че ако действително има миграционен риск, то канещото лице, като британски гражданин, „щеше да ги покани във Великобритания“. В писмена защита, освен вече изложените доводи, се казва още, че органът е следвало да укаже на заявителя да обоснове целта и условията на планирания престой. Отказът не съдържа преценка на „индивидуалното положение на кандидата за виза“ и не била „съставена прогноза относно предсказуемото поведение на апликанта и на канещото лице“. Аргументите в писмото на ДАНС, (относно това, че канещото лице не пребивава в България) били напълно необосновани, лицето имало разрешение на пребиваване в България и само от него зависело кога ще пребивава.

Отвeтникът по жалбата – завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в И., в съдебно заседание чрез юрисконсулт З., моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Отчитайки становището на ДАНС, следвало да се приеме, че става дума за група афганистански граждани, които подавали заявление за виза за България, но с канещо лице, които живеят във Великобритания. Декларацията, с която лицето поемало ангажимент за настаняването им в България, била съмнителна. Документите за поканата били направени по пълномощия и липсвало пряко участие на канещото лице. Органите проверявали детайлно всяка покана, особено от страни с повишен емигрантски риск. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата – оспореният отказ постановен на 16.11.2022г., жалбоподателката в молба до съда (л.78 от делото) твърди, че ѝ е връчен на същата дата, а жалбата е подадена на 29.11.2022г., тоест - в 14-дневния срок по чл.149, ал.1 от АПК, от адресата на акта, поради което е допустима и съдът следва да я разгледа по същество.

По фактите:

Административното производство е започнало със заявления (л.41-43) от Н. Р. от 01.08.2022г. (с отбелязване на първа страница „20.08“) за издаване на виза за краткосрочно пребиваване – вид „С“, подадена в консулската служба при Посолството на Република България в Т., И.. Към заявлението са приложени: копие от паспорта на молителката (л.12); удостоверение за граждански брак с А. Ф. К. (л.13-17); декларация от А. А., гражданин на Великобритания, нотариално заверена на 12.05.2022г. (л.18), с която той декларира, че ще осигури „жилище и издръжка на съпругата ми, родителите ми, както и на моите братя и сестри“, като са изброени седем лица, всички граждани на А., сред които и Н. Р., на посочен адрес в тр.П.; нотариално заверена също на 12.05.2022г. декларация от Р. Н. (л.19), с която тя като наемодател, дава съгласие в собственото ѝ жилище, същото посочено и в декларацията на А. А., въпросните седем лица, както и самият А. А., общо осем лица,

„да бъдат адресно регистрирани и да ползват горепосочения имот възмездно по силата на договор за наем“; покана-декларация за частно посещение от А. А., също гражданин на А., до Н. Р. (л.20-21), нотариално заверена също на 12.05.2022г.; медицинска застраховка за Н. Р. (л.24); извлечение от лична банкова сметка на А. А. в английска банка, издадено в Л., (л.25-28), от което е видно, че към 01.04.2022г. той е разполагам със сумата от 19,527.90 J, както и друга банкова информация за движението по сметка (л.29-40); двупосочни самолетни билети (л.22) за седем лица, сред които и Н. Р., с дати на пътуванията – на 20.08.2022г. от И. до С., и на 12.09.2022г от С. до И.; (всички изброени по-горе документи също и на л.41—55); копие на българска лична карта на чужденец на А. А. (л.48 гръб) и негов паспорт, издаден от Великобритания (л.49).

По заявлението административният орган се е произнесъл с оспорения отказ (л.10-11, също 43 гръб-44). Мотивите на отказа са: „чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ – Целта и условията на заявения престой са недостоверно доказани. Основателни съмнения за миграционен риск“.

В съдебното производство е изискано и получено становище от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), (л.71-72). В него се казва, че по заявлението за виза от Н. Р., от ДАНС е извършена съгласувателна процедура. В хода на проверката е разгледано нейното, както и две други заявления (на Мерта и Ф. К., същите сред посочените по-горе седем лица). От агенцията са установили, че А. А. „не пребивава продължително в Р България. Същият живее и работи в Л., ...“. Посочено е също: „Установен е засилен миграционен интерес на граждани от А., които са получили статут на продължително пребиваващи чужденци в страни от З. Европа, които да отправят покани за частно посещение на свои близки и роднини ... с цел да придобият законно пребиваване ... като член на семейство на продължително пребиваващ чужд гражданин ...“.

От правна страна:

След извършена служебна проверка на всички основания за оспорване, посочени в чл.146 от АПК, дължима съгласно чл.168 от АПК, съдът намира че оспореният административен акт е постановен от компетентен орган по смисъла на чл.9, ал.1 от ЗЧРБ, съгласно който решенията за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи се вземат от оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България. По делото са представени заповед на министъра на външните работи (л.58) относно кръга на лицата, които могат да вземат решения по чл.10 от ЗЧРБ, както и заповед (л.56) на посланика на Р.България в И. за определяне конкретно на издателя на оспорения отказ - А. З., в качеството му на завеждащ консулската служба, за такова лице. Отказът е издаден в предписаната от закона форма, с текст на български и на английски, който е езикът използван в заявлението за издаване на виза.

Съдът намира, че макар и лаконично, в оспорения отказ са изложени правни и фактически основания, включително като са посочени конкретни разпоредби, за хипотези на недостоверно доказани цел и условия на заявения престой (правни основания) и от фактическа страна е посочено, че са налице основателни съмнения за миграционен риск. Посоченото фактическо основание е подкрепено с изложеното в цитираното по-горе становище на ДАНС. Установено е, че канещото лице не живее в България, а живее и работи в Л.. В съдебното производство не бяха изложени и

доказани твърдения в обратния смисъл. Това прави необосновано твърдението на апликанта за целта на идването в България – посещение на близък роднина, и само по себе си е достатъчно основание за отказа. С оглед това съдът намира, че правилно в отказа си административният орган се е позовал на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ за недоказаност на целта и условията на заявеното пребиваване. Съдът намира, че са налице и основанията на втората цитирана в отказа разпоредба - чл.10, ал.1, т.24 от ЗЧРБ. Действително към заявлението за виза не са приложени доказателства за роднинска връзка на Н. Р. с канещия А. А.; не е доказано дали третото лице „наемодател“, действително е собственик на посоченото жилище; не е доказано колко голямо е това жилище, че в него да могат да пребивават осем души. Вярно е, както се твърди в жалбата, че в мотивите на оспорения отказ не е посочена конкретна хипотеза на тази норма, но съдът намира, че в дадения случай, и особено в контекста на писмото от ДАНС, това не е ограничило ефективното упражняване на правото на защита на Н. Р.. Съдът намира, че, обратно на изложеното в жалбата, в хода на съгласувателната процедура с ДАНС, в която са проверени и други две от посочените седем лица, в достатъчна степен е била изяснена фактичката обстановка. Следва да се има предвид, че съгласно цитираната втора норма, за отказване на визата не е нужно да са налице сигурни доказателства за ненадежността на изложеното от молителя и за намеренията му да напусне страната, а е достатъчно да са налице „основателни съмнения“, каквито с оглед изложеното са били оправдани. Относно второто обстоятелство, посоченото в писмото на ДАНС – установен общ имиграционен риск за лица от А. – в конкретния случай това напълно се вписва в историята на заявителката, доколкото поканата е от лице неевропейски гражданин, живеещ в друга държава, различна от тази, за която се отнася поканата, и особено с оглед голямата група на поканени лица. Неоснователни са доводите, че ако наистина целта на заявителката е била емиграция, то поканата е щяла да бъде за Великобритания, смисълът на отказа е да не се допусне обоснован риск от емиграция, в страната, от която се иска издаване на визата. Необосновани са твърдения, че отказът не съдържа преценка на „индивидуалното положение на кандидата за виза“ и не била „съставена прогноза относно предсказуемото поведение на апликанта и на канещото лице“, тъй като органът не дължи съгласно ЗЧРБ и Наредбата отделно излагане на такива мотиви извън вече обсъдените.

С оглед всичко изложено по-горе, съдът намира, че в административното производство и при постановяване на оспорения отказ не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, което в конкретния случай да са нарушили правото на защита на Н. Р., актът е материално законосъобразен и съответства на целта на закона, поради което жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 от АПК, следва на бъдат присъдени поисканите от ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение, които с оглед правната и фактическа сложност на делото и процесуалните действия на ответника, и при условията на чл.78, ал.8 от ГПК във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ и чл.24, изр.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ (от 100 до 240 лева) съдът определя в размер на 100 лева.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, предл. последно, Административен съд София-град, I-во отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Р., гражданин на А., [дата на раждане] в [населено място] (Т.), срещу Отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване – вид „С“, постановен от А. З., завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в И. на 16.11.2022г.

ОСЪЖДА Н. Р., гражданин на А., [дата на раждане] в [населено място] (Т.) да заплати на Министерство на външните работи на Република България юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: